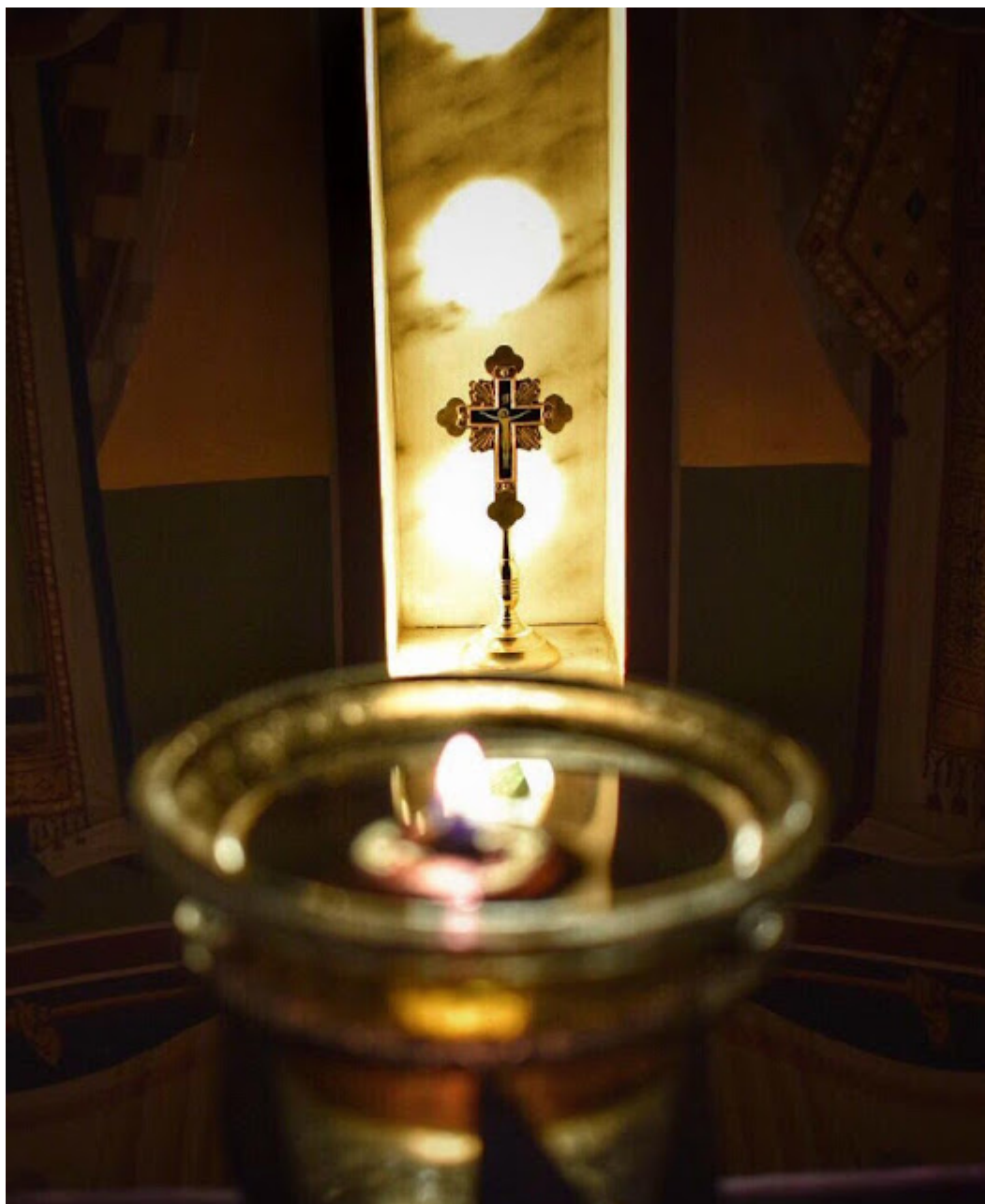

4 Μαΐου 2017

Έτσι ζουν οι Άγιοι

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή](#)

Image not found or type unknown

Εάν ο νους δεν ησυχολείτο με τα ορατά, αλλά γρηγορούσε συνεχώς και σκεπτότνα τον Θεόν, τότε δεν θα είχε νοήματα “εν χρήσει”, δεν εθα είχε πληρότητα νοημάτων, θα ήταν κενός, εκζητών μόνον Κύριον τον Θεόν. Τότε ο Θεός θα μπορούσε να γίνη ορατός δια της αισθήσεως της πνευματικής νοήσεως.

Άρα δεν υπάρχει κακό. Το μόνο κακό για μας είναι το ότι ο νους μας συνηθίζει να σκέπτεται σαρκικά, να σκέπτεται κατα την ανθρώπινη λογική. Ο νους μας είναι πάντοτε γεμάτος από νοήματα, το ένα διαδέχεται το άλλο, απασχολείται με προβλήματα και ιδέες, με γνώμες και επιθυμίες. Όταν όμως ο άνθρωπος έχη συνεχώς εστραμμένο τον νου του προς τον Θεόν, τότε είναι άδειος και μπορεί να γεμίση από τον Θεόν, έτσι ζουν οι Άγιοι.

Ο Άγιος έχει τον Θεόν, ξέρει ότι ανήκει στην μία Εκκλησία, στην Εκκλησία των Αγίων. Ξέρει επίσης ότι είναι αμαρτωλός, τέκνο του Αδάμ, αναγεννηθέν υπό του δευτέρου Αδάμ, του Χριστού.

Αντιθέτως, εμείς οι άνθρωποι πέφτομε έξω νομίζοντας πως είμαστε Άγιοι, διότι βλέπομε μόνο την μία πλευρά μας, την χάρι του Θεού· δεν βλέπομε όμως το φύραμα που κουβαλάμε επάνω μας. Οι Άγιοι έχουν πλήρη την γνώσι· βλέπουν αφ’ενός με την δικής τους αμαρτωλότητα, αφ’ετέρου δε την αγιότητα και την χάρι και την αγάπη του Θεού, στην οποία συμμετέχουν.

Οι Άγιοι έχουν επίγνωσι του ότι είναι Άγιοι, με την έννοια ότι συμμετέχουν στην ζωή του Αγίου Θεού και ζουν την πληρότητα του Αγίου Θεού, την παρουσία του Αγίου Θεού· έχουν όμως την επίγνωσι ότι είναι αμαρτωλοί, και αυτό ακριβώς είναι η αγιότης· δεν ζουν εν τη αμαρτία, ξέρουν όμως ότι αμαρτία υπόκειται εν τοις μέλεσί των. Γι’ αυτό καθαίρουν εαυτούς, τους καθιστούν μυρίπινα δοχεία του Αγίου Πνεύματος· το δε Άγιον Πνεύμα, εφ’ όσον είναι Άγιον, τους αγιάζει, και έτσι έχουν και την παρρησία ενώπιον του Θεού.

Εμείς περιπίπτομε σε εγωισμό, όταν έχωμε γνώσι της αρετής μας, πρώτον διότι δεν γνωρίζομε την αμαρτία μας, το τι είμαστε· και δεύτερον, αυτό που είναι το Άγιον Πνεύμα, νομίζομε πως είμαστε εμείς: ότι εγώ είμαι Άγιος, εγώ δεν έχω αυτό, δεν έχω εκείνο, ενώ έχω εκείνη την αρετή, έχω την άλλη. Ο εγωισμός είναι λάθος στην κρίσι της νοήσεως. Όποιος νομίζει πως είναι Άγιος, κρίνει κατ’ άνθρωπον, κατα σάρκα, και βγάζει το συμπέρασμα πως είναι Άγιος. Ο αληθής όμως Άγιος δεν σκέπτεται και δεν κρίνει κατ’ αίσθησιν αλλά κατα θείαν έμπνευσι και φώτισι, όποτε δεν πέφτει έξω. Εντεύθεν και ο Άγιος έχει παρρησία ενώπιον του Θεού· λέγει, «εν ονόματι του Κυρίου Ιησού Χριστού ανάστηθι», και ο νεκρός ανίσταται. Ταυτόχρονα δε, προσεύχεται ως αμαρτωλός, διότι ξέρει το διπλούν της φύσεως

του ανθρώπου, ότι ο άνθρωπος είναι χοϊκός και πνευματικός, είναι ο σαρκωθείς εν αυτώ Χριστός και ο ίδιος, ο γεννηθείς εκ του Αδάμ και της Εύας.

Γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης

από το βιβλίο: ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ

ερμηνεία στον Άγιο Μάξιμο

εκδ.: Ίνδικτος

Πηγή: imverias